

Kaudersék A Dunán

Evezőstúra a Dunán, 1943 nyarán. Balról jobbra: anyám, apám és én. Volt egy baráti társaság. Amikor a nővérem kezdett nagylány lenni, ilyen zsidó ifjúsági bálók voltak, amikre rendszeresen eljárt. Akkor még anyám kísérte. És ott ismerkedett meg két nagyon helyes fiúval, akik a Madáchba jártak, és érettségi előtt álltak. Velük és az ő barátaikkal alakult ki egy olyan társaság, amelyhez később, 14 éves koromban én is csapódtam. Négy fiúnak volt közösen egy csónakja, és olcsón béreltek helyet egy csónakházban. Nekünk nem volt csónakunk, de 14 éves koromtól (a nővérem 17 volt) jártam evezni ezzel baráti társasággal. A túra, ahol a kép készült, egy különleges túra volt. Többnapos túrára nem engedtek el minket. Reggel kimentünk a Dunára, este hazamentünk. Annak a srácnak, aki a képet csinálta, az volt a nagy vágya, hogy csináljunk egy szigetkerülő túrát. A szüleim azt mondták, hogy mehetek, ha ők is velem jönnek. Ennek az volt az egyetlen apró szépséghibája, hogy se apám, se anyám nem tudott úszni, ennek ellenére vállalták az én kedvemért, hogy ezt az örömet megszerezzék nekem. Egy teljes Szentendrei-sziget kerülést végigcsináltak velünk. Evezni sem tudtak, mi ketten eveztünk a sráccal. Ez a kép, ahol úgy néz ki, mintha apám és anyám evezne, kamu, mert a lapát a partra támaszkodik. A fényképező fiút Büchler Emilnek hívták, Zalaegerszegen született 1922-ben, jó módú család egyetlen gyermekeként. Ő is a Madách gimnáziumban érettségizett, mint a társaság többi fiútagja. Mivel egyetemre nem járhatott, szakmát tanult. Mint vidéki fiúnak, neki volt a legjobb modora a társaságban. Vagy ő volt egyedül jómodorú? Valószínűleg ezért sikerült a szüleimet rávennie a szigetkerülő túrára. Nekem csak jóbarátot jelentett. Túlélte a háborút, és 1945 elején felkeresett minket, mondta, hogy elmegy az országból. Hívtam, de nem mentem. Nemrég azt hallottam róla, Ausztráliában él.